

**Cherie
Priestová**

NEPOPSATELNÍ

TRIFID

Cherie Priestová
Nepopsatelní

Copyright © 2012 by Cherie Priest
Translation © Zdeněk Uherčík, 2014
Cover © Jon Foster, 2013
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-766-8

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Cherie Priestová

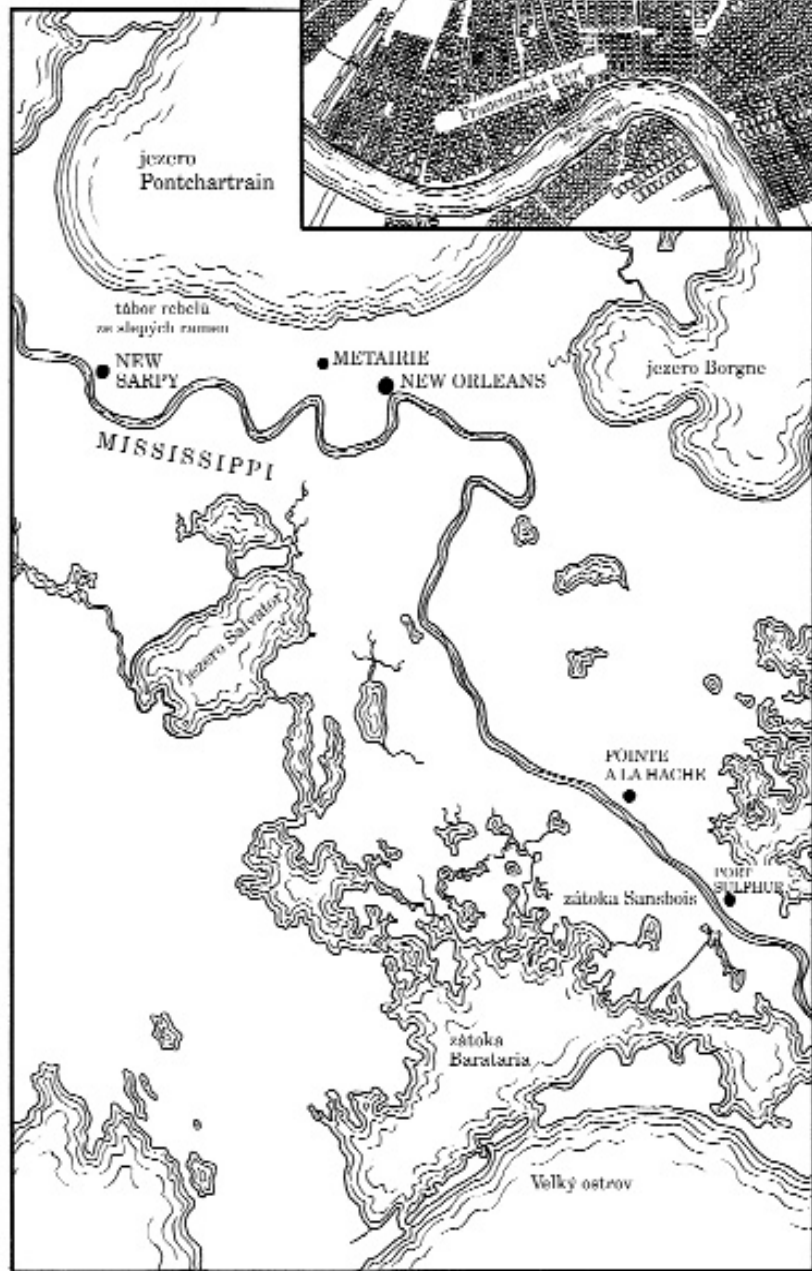
**Cherie
Priestová**

NEPOPSATELNÍ

Mechanické století – kniha pátá

Stanislav Juhaňák – Triton

NEW ORLEANS

Pro Angelinu a jejího otce

Pro Seattle

Poděkování

Je zvláštní vědět, že tahle kniha je patrně poslední, kterou jsem napsala v Seattlu. Neříkám úplně poslední, protože člověk nikdy neví, ale možná už víte, že se s manželem stěhujeme do Tennessee... a až tohle budete číst, budeme už bydlet v Chattanooze (zase).

Žili jsme v Seattlu šest let, a město bylo ke mně v mnoha ohledech velice laskavé. Darovalo mi Zemětrás i následující knihy Mechanického století. Žádný z těch příběhů by nevznikl, kdybych se v roce 2006 nebyla přestěhovala na severozápad.

Děkuji, Seattle. Dal jsi mi víc, než zasloužím, a já nebyla vždy dost vděčná. Doufám, že jsi na tyto příběhy hrdý. Jsou to mé oslavné ódy.

Když dojde na konkrétnější poděkování, obvykle nevím, kde začít. Ale tentokrát si nechám obvyklé podezřelé na konec a začnu místními.

Největší díky patří lidem z knihkupectví. Duane Wilkinsově, Caitlin, Artovi a všem z univerzitní knihovny; Stevu Wintrovi a Vladu Veranovi z knihkupectví Third Place Books a všem milým lidem ze Seattle Mystery Book Store, kteří nesli pochodeň mých knih od vydavatelství Eden.

Rovným dílem mé díky patří skvělým přátelům z řad spisovatelů i nespisovatelů. Lidem ze čtvrti Capitol Hill – Ellen Milneové, Suezie Hagyové a Nově Barlowové. Jillian a Petovi Ventersovým, dvěma milým gotikům, které nemohu dost vynachválit. Richelle Meadové a Markovi Henrymu za to, že byli základními kameny mé první skutečné

skupiny fanoušků. Kat Richardsonové, dalšímu základnímu kameni, která se v posledních letech stala jednou z mých nejlepších přítelkyň. Také se musím zmínit o skvělé Mary Robinette Kowalové, která pochází z Chattanooga. Trochu ironické, vidíte? Ale poznala jsem ji a začala obdivovat teprve na západním pobřeží.

Poděkování za vytrvalou profesionální i lidskou podporu patří těm, kteří nepocházejí ze severozápadu. Jsou to George R. R. Martin, který mě za šest měsíců naučil o psaní víc než čtyřleté studium na vysoké, Sam Sykes, dobrý kamarád a skvělý protějšek, John Salzi, který má skvělý odhad a udrží tajemství, William Schafer, který mi stále držel palce, přestože jsem ten román pro něho stále ještě nenapsala, Mike Lee, který mi stále opakoval, že tajemství má zůstat tajemstvím, nadšený a vždy optimistický Wil Wheaton, Warren Ellis, kterého zbožňuji a nejraději bych ho objala, ale má to štěstí, že žije v zámoří, Jess Nevins, nejmilejší a nejlepší archivář v Texasu a okolí, a všichni ostatní v klubu, který slouží světu. Vy víte, kdo do něho patří a proč vás mám ráda.

Tisíc a jeden dík mé editorce, jedinečné Liz Gorinské, mé skvělé agentce Jennifer Jacksonové, bez níž bych v této branži nepřežila, mé publicistce Aishe Cloudové, která mě vyslala na cestu a stará se o mě, Irene Gallové z výtvarného oddělení za nádherné obaly a všem z vydavatelství Tor, kteří pomohli mým knihám na svět.

Každý z nich mi zachránil život.

A nakonec děkuji svému manželovi Jaymesovi Aricu Annearovi, který mě miluje natolik, že se se mnou vrátí domů. Bez něho bych to nezvládla.

„Stal se ze mě snílek a osvojil jsem si nechut ke všem tělesným aktivitám. Byl jsem podrážděný a nezřízeně zanícený, a neboť jsem neovládal žádné hry a byl jsem nemotorný, všichni chlapci mnou opovrhovali a nenáviděli mě...“

Samuel Taylor Coleridge
v dopise svému příteli Thomasi Pooleovi.

Rector „Prdlajs“ Sherman

Rector „Prdlajs“ Sherman se dostal do sirotčince Milosrdných sester 9. února 1864, ve stejný týden, kdy byl otevřen. Jeho věk nikdo neznal, ale všichni se shodli, že mu bude kolem dvou let. Byl špinavý, hladový a bos. Na sobě měl jen ponožky, které mu nějaká dobrá duše upletla dřív, než šlo město k čertu. Bylo zřejmé, že nemá žádný vztah k ženě z kmene Duwamišů, která ho do útulku přinesla, protože měl ohnivě rudé vlasy, perleťovou pokožku a brzy se mu začaly objevovat pihy. Nevědělo se ani, jestli to byla jeho chuva nebo kojná. Přinesla ho ještě s jedním dítětem, které nepřežilo příští měsíc. Její jméno zapadlo nebo se ztratilo v záznamech, jen ledabyle vedených po katastrofě se *Zemětřasem*.

Chlapce s vlasy barvy čerstvě nastrouhané mrkve dostala na starost jeptiška s očima příliš smutnými na někoho tak mladého a hábitem příliš velkým na někoho tak malého. Domorodá žena, která chlapce přinesla, jí řekla jen jeho jméno a ještě toto: „Nemá nikoho, kdo by ho miloval. Toho druhého neznám, ani jeho jméno. Našla jsem ho na hromadě cihel.“

Rector velice dlouho nemluvil.

Nežvatlal, neukazoval a kromě pláče nevydával žádné zvuky. Byl to divný pláč. Všechny jeptišky se na tom shodovaly, jako kdyby se s tím mělo něco dělat. Z jeho hrdla vycházelo táhlé vzlykání podobné zoufalému volání soviho mláděte. A když černovlasý chlapec, který byl náhodou jeho dočasným společníkem, zemřel na otravu mlhou, tyfus, cholera nebo cokoli jiného, co právě řádilo... přestal Rector i plakat.

Vyrostl v chudokrevného, vyčouhlého mladíka, vyzáblého jako většina chovanců. Zpočátku lidé z Periferie handlovali s čím se dalo a vyjížděli na lodích i se vzducholoděmi

do zálivu rybařit, ale během půl roku kvůli jedovatým dešťům v okolí opuštěného města téměř nic nerostlo. Většinu nalezců, kteří se zotavili jako Rector, události poznamenaly. Byli zaostalejší, pomalí nebo znetvoření vzduchem, který jako malí dýchali.

Když se to vzalo kolem a kolem, mohl na tom být Rector mnohem hůř. Mohl mít nestejně dlouhé nohy nebo úplně žluté bělmo. Mohl mít příliš mnoho zubů, nebo žádné. Při jeho výšce se mu mohla zkroutit páteř a zchroml by. Chodil by jen s největšími obtížemi a vsedě by ho trápily bolesti.

Ale na pohled na něm nebylo nic neobvyklého.

A protože byl tělesně v pořádku a byl bystrý (i když někdy nepoctivý a kladly se mu za vinu drobné krádeže), předpokládalo se, že vyroste v muže, který se o sebe dokáže postarat. Buď vstoupí do církve – což nikdo nečekal, a upřímně řečeno o to ani nestál –, nebo odtáhne přes bažiny a dostane práci na nové pile (když bude mít štěstí), nebo ve vodárně (když štěstí mít nebude). Tak nebo tak, čas vypršel a Rectoru Shermanovi, jehož věk nebyl jistý, bylo přinejmenším osmnáct let.

A to znamenalo, že musí odejít.

Dnes.

To také znamenalo, že někdy po půlnoci, dlouho před snídaní, po níž měl vyklidit své místo, se Rector probudil jako obvykle. Zmatený, prochladlý, s hlavou jako střepeň a úplně všechno ho bolelo.

Často ho všechno bolelo, proto si navykl utišovat bolest šťávou, která později přinášela další bolest a potřebu další a silnější dávky šťávy. A když proběhl celý cyklus, jeho krev byla hustá, líně se prodírala cévami a nic už ho nemohlo povzbudit, uklidnit či bezpečně provést nočními můrami... probudil se. A chtěl další šťávu.

Nedokázal myslet na nic jiného, dokonce ani na to, kde bude příští noc spát a co bude jíst, až sní poslední snídání v sirotčinci.

Dlouhou chvíli ležel a poslouchal, jak se jeho srdce pomalu uklidňuje a tep se zpomaluje.

Tahle smyčka, ty neustále návaly obtíží, byla úplně běžná. Hodiny se potácely, trmácely, opakovaly se stále dokola a na jejich konci byl vždycky stejný začátek. Chtěl víc, i když nebylo co.

Obrovské pendlovky dole ve společenské místnosti odbily dvě hodiny. Jedno tajemství tedy vyřešil, aniž by zdvihl hlavu z polštáře. Bylo to sice drobné vítězství, ale počítá se. Byly dvě hodiny ráno, takže zbývalo pět hodin, než ho jeptišky nakrmí a pošlou pryč.

Rectorovy myšlenky se pohybovaly líně, jako kdyby plavaly v medu, ale jak se jeho tělo vzpamatovávalo, získávaly řád a na rychlosti. Naslouchal tupému bušení svého srdce a rozeznával dvoje chrápání, jedno mumlání ze spaní a vyrovnaný dech dalšího spáče.

Na pokoji bylo pět chlapců. On byl nejstarší.

A byl zde poslední, kdo osiřel kvůli mlze. Všichni ostatní z té zasažené generace vyrostli a odešli. Všichni kromě Rectora, který se ze všech sil snažil, aby popřel dospělost, nebo zemřel dřív, než jí dosáhne. To druhé mu připadalo snazší.

„Další věc, kterou jsem zvorál,“ šeptal ke stropu. Bylo to k vzteku, ale stále byl naživu.

Někde v podvědomí se pohnul stín. Zachvěl se mu před očima, černá skvrna ve tvaru někoho známého, ale dávno mrtvého. Prudce zamrkal, aby se jí zbavil, ale marně.

Vznášela se těsně na hranici zorného pole jako protějšek toho, co bylo mimo ně.

„Ne,“ vydechl, přestože věděl, že to slovo nemá žádnou moc. „Vím, že tady nejsi,“ dodal, ale byla to lež. Nevěděl nic. Nebyl si jistý. Zavírat oči nemělo smysl. Když tiskl víčka ze všech sil, viděl obrys postavy na jejich vnitřní straně. Byla vyzáblá stejně jako on, jen o něco menší. Ne moc, ale

o poznání. Pohybovala se kradmo a zasmušile jako někdo, kdo je častým terčem posměchu a kopanců.

Proplouvala lehkým krokem mezi postelemi chlapců, jako zdivočelá kočka stále připravená uhnout před letící botou.

Rector se choužil pod tenkou dekou, tiskl kolena k bradě, ztěžka dýchal a cítil svůj páchnoucí dech. „Jdi pryč,“ řekl nahlas. „Nevím, proč sem stále chodíš.“

Protože jsi tady ty.

„Neublížil jsem ti.“

Poslal jsi mě tam, i když jsi věděl, že se mi tam něco stane.

„Ne. Jen jsem ti řekl, kudy se tam dostaneš. Všechno ostatní sis způsobil sám. Jenom to chceš na někoho hodit. Prostě tě štve, že jsi mrtvý.“

Zabils mě. To nejmenší, co můžeš udělat, je, že mě pohřbíš.

Duch Ezekiela Wilkese se zatřepetal. Přilétl blíž jako můra ke svíčke Rectorovy viny.

Nechals mě tam.

„A řekl jsem ti, že tě najdu. Napravím to, když to půjde.“

Počkal, až mu přestane bušit srdce. Slyšel jen prdy, popotahování a vzdychání, které se slévaly v noční hudbu sirotčince. Pomalu pod dekou pohyboval nohama, dokud mu chodidla nevisela přes okraj slamníku.

Vzduch na vnější straně deky byl chladný, ale ne chladnější než obvykle. Pronikal dírami v ponožkách a bodal do citlivých míst mezi prsty. Zahýbal jimi a zachvěl se. Boty měl postavené tak, aby do nich vklouzl i poslepu. Udělal to a kroutil chodidly tak dlouho, dokud je pevně neobemkla odřená hnědá kůže. Ani se nesehnul, aby boty zavázal. Podrážky tiše pleskaly o podlahu, když se zvedl z postele a došel k botníku, přes který měl přehozený kabát. Oblékl si ho a chvíli jen tak stál a chvěl se v mrazivé předjitřní tmě. Několikrát si dýchl do dlaní, zhluboka se nadechl a zatajil dech, aby se konečně úplně probudil.

Pod kabátem už měl šedé vlněné kalhoty a sepranou flanelovou košili. Většinou v tom spal. V sirotčinci byla příliš zima na to, aby se dalo spát v civilizovanějším oděvu k tomu určenému. Dokonce i v období, které všude jinde považovali za léto.

Na severozápadě se tomu říkalo červnové šero.

Nízké, chladné mraky se válely po zemi až do konce července. Všechno bylo vlhké, i když právě nepršelo. Ale pršelo téměř nepřetržitě. Obvykle to nebyla žádná průtrž mračen, ale vytrvalé, neustávající mrholení. Dny byly chladné, a přinejmenším jednou týdně se ráno objevila jinovatka. Lidé bručeli, že takhle nikdy nebývalo, ale pokud se Rector pamatoval, bylo takhle vždycky. Bylo 3. června 1880, Rectorovi cvakaly zuby a litoval, že nemá nic teplejšího na sebe.

V zákoutí jeho podvědomí se zachvěly pavučiny a připomněly mu, že se neodbytně blíží cosi mrtvého. Prozatím si to drželo odstup, snad to byla výhoda toho, že byl nedobrovolně střízlivý a bdělý, ale na to Rector nechtěl sázet. Až příliš dobře věděl, jak se ta věc vrací, hrozně a ukrivděně se nad ním vznáší, ať je vzhůru, nebo spí.

A bylo to stále silnější.

Proč? Rector měl nějaká vysvětlení.

Viděl to tak, že umírá. Pomalu se zabíjí šťávou, hroznou silnou drogou, vyráběnou z otráveného vzduchu uvnitř městských zdí. Nikdo ji nedokázal užívat déle než rok nebo dva a přežít nebo existovat ve stavu, kterému by se dalo říkat život. Rector si nedělal žádné iluze. Bylo mu to jedno. Smrt vlastně dokonale zapadala do jeho plánu vyhnout se dlouhodobě odpovědnosti, přestože ji musel krátkodobě přijmout.

Být mrtvý bylo snazší, než být naživu. Ale čím víc se blížil smrti, tím blíž se k němu jeho mrtví kamarádi dostávali. To nebylo fér. Bylo těžké bojovat s duchem, když sám duchem ještě nebyl. Předpokládal, že by to bylo mnohem

jednodušší, kdyby na tom on a Zeke byli stejně, a mohli se navzájem vyděsit k smrti, nebo jak to vlastně fungovalo.

Prudce vydechl a potěšilo ho, že nevidí svůj dech. Tohle ráno nebylo tak chladné jako jiná rána.

K vzteku bylo, že už neměl skoro žádnou šťávu.

Na dně levé kapsy kabátu, mezi dvěma ošoupanými vrstvami svého jediného kusu venkovního oděvu, si Rector vyrobil tajnou vnitřní kapsu. V kousku popraskaného voskovaného papíru tam měl zabalené malé množství zkáznosného žlutého prášku.

Rector odolal pokušení sevřít ho, aby zapraskání papíru někoho neprobudilo. Namísto toho se utěšoval vědomím, že tam stále je a přetáhl si přes uši pletenou čepici.

Rozhlédl se po pokoji.

Bylo příliš tma, než aby cokoli dobře viděl, ale rozmístění postelí znal z paměti.

Vzal deku za roh, přehnul ji napůl a začal do ní skládat osobní věci. Náhradní ponožky, které na tom byly stejně jako ty, které měl na nohou, košili, která nevoněla o nic lépe než ta, kterou měl na sobě. Krabičku sirek. Starou, obnošenou plynovou masku. Stále dobře fungovala. Rector neměl náhradní filtry, ale ty v masce byly nové. Ukradl je minulý týden, jako téměř všechno, co kdy vlastnil. Byl to náhlý popud, nebo si to aspoň v tu chvíli myslel. Při zpětném pohledu v něm ten nápad dozrával nějaký čas, jen si toho nevšiml.

Sáhl dolů pod slavník a našel místo, kde se plátno prodřelo o prkénka. Šátral levačkou, dokud nevytáhl pytlík, který si sešil ze zbytků pytle na oves pro koně. Teď v něm byly jiné věci, o které nechtěl přijít a které by nikdo neměl vidět.

Přidal sáček na hromádku na posteli a svázal rohy deky. Deku také vlastně nebyla jeho, ale to mu nijak nevadilo. Útulak ho vyháněl, ne? Podle něho to znamenalo, že mumlající jeptišky a vyzábly kněz jsou jeho dlužníky. Nemohli

si přece myslet, že se mladý muž může protloukat životem jen s tím, co má na sobě. To nejmenší, co mu mohou dát, je deka.

Popadl improvizovaný ranec a přehodil si jej přes rame-
no. Nebyl nijak těžký.

Zastavil se ve dveřích a naposledy se rozhlédl po pokoji, kterému víc než patnáct let říkal domov. Neviděl nic a téměř totéž cítil. Snad jen slabé zachvění, záblesk vzpomínky nebo pocit, který měl už dávno vyhasnout.

Nejspíš to byl jen strach. Ne že by měl Rector strach raději než nostalgii, ale s tím si poradí dávka šťávy. Potřebuje jen tiché, bezpečné místo, kde by si mohl dát poslední zbytek vzácného prášku, a zase bude volný na... v nejlepším případě na několik hodin. Musí zajít za Harrym. Tohle mu nebude stačit.

Ale hezky popořadě.

Vplížil se do chodby, krátce se zastavil u schodiště a zavázal si tkaničky, aby se mu nezouvaly boty a neprozradilo ho pleskání podrážek. Opatrně scházel dolů, a s každým krokem natahoval uši, aby nepřeslechl šustění hábitu jep-
tišky nebo rozespálé mumlání kněze. Když nic neslyšel, opatrně sešel do přízemí.

Na stolku v hale, u oblíbeného čtenářského křesla otce Harrise, hned vedle krbu, ho vítal špaček svíčky. Rector vzal zbytek svíčky a ve vaku našel sirky. Zapálil knot, chránil plamen dlaní a šel dál.

Po špičkách došel ke kuchyni a zatlačil na kývavé dveře. Doufal, že najde třeba zbytky zaschlé polévky, připravené k rozvaření v příští várce. A i kdyby našel něco, co by sám nechtěl jíst, může to později za něco vyměnit. Ale na druhou stranu nebyl vůbec vybíravý. Snědl každé jídlo. Pokud bylo.

Spizírna nepatřila k těm věcem, o nichž člověk nadšeně píše domů. Nikdy nepřetékala jídlem, ale také nikdy nebyla prázdná. Někdo v některém vzdáleném kostele se staral

o to, aby malé výspy, sirotčince a domy Páně jako tento měly nejnnutnější zásoby potravin a léčiv. Nebylo to mnoho, i slaboduchému muselo být jasné, že tohle není soukromá nemocnice nebo prosperující sanatorium pro bohaté, ale bylo toho dost, aby Rector pochopil, proč tolik lidí vstupuje do církve. Denní chléb je denní chléb a málokdo z města dříve zvaného Seattle si mohl vybírat.

„Dluží mi to,“ mumlal si, zatímco prohrabával spižírnu.

Dlužili mu ten bochník chleba zabalený v utěrce. Ještě neztvrdl na kámen, měl tedy veliké štěstí. Také mu dlužili pytlík rozinek, sklenici kyselých okurek a trochu ovesných vloček. Byli by mu dlužili ještě víc, ale kvůli tlumenému zvuku z patra musel Rector přerušit rabování.

Byly to kroky? Nebo jen obvyklé skřípání a sténání starých krovů budovy? Rector sfoukl svíčku, zavřel oči a modlil se, aby přišlo zemětřesení.

Žádné se nedostavilo a zvuk seshora také utichl, takže bylo vcelku jedno, co ho způsobilo. Někde v podvědomí mozku otupělého drogou se ozýval neodbytný hlásek, že se loudá, marní čas a odsouvá nevyhnutelné. Snažil se opakovat, že prohledává jedno z nejlepších míst na Periferii, nepostává zbůhdarma před otevřenou spižírnou, protože dumá, kam mohly jeptišky zamknout cukr.

Cukr se dal vyměnit za opravdovou šťávu. Byl dokonce mnohem cennější než tabák, a ta nenasytná, nemocná část jeho mozku, která chtěla stále víc, se zatetelila radostí při vyhlídce na to, že by ho svému chemikovi mohl přinést.

Ještě chvíli stál jako přimražený a bojoval s chtivostí a strachem.

Strach zvítězil, ale jenom o vlásek.

Rector znovu uchopil svůj ranec a s potěšením shledal, že je o poznání těžší. Nepřipadal si sice nijak bohatý, ale rozhodně neměl prázdné ruce.

Vyšel z kuchyně, prošel jídelnou a napíнал oči do šera, jestli ve svícnech na stěnách neuvidí ještě nějaké zbytky

svíček. Do rance z deky putovaly další tři. Hmatem hledal cestu zpět do kuchyně a k zadnímu vchodu. Když ho našel, ztěžka otočil zámek, opřel se o křídlo dveří a vyšel ven za budovu sirotčince.

Venku nebylo o mnoho chladněji než uvnitř, kde už všechny ohně vyhasly a spící děti se tulily jak se dalo. Venkovní chlad sotva stačil na to, aby se Rectorův dech srážel do lehké mlhy. S úsvitem i tenhle chlad patrně pomine.

Kolik že je hodin?

Zaposlouchal se, ale hodiny neodbýjely. Nedokázal si pořádně vzpomenout, ale měl za to, že naposledy slyšel dva údery. Ano, to je ono. Byly dvě, když se probudil, takže teď musí být něco před třetí. Sotva tři hodiny ráno, to byly pěkné „oficiální“ osmnácté narozeniny. Tenhle rok hezky začínal. Chladem a nepohodlím. Kradenými věcmi v ranci. Hledáním místa, kde by si mohl uvařit trochu šťávy.

Když se tak nad tím zamyslel, osmnáctý rok se od toho sedmnáctého zase tak výrazně nelišil.

Rector vyčkal, až jeho oči přivyknou měsíčnímu světlu a svitu jedné z mála petrolejových lamp, jimiž se pyšnily ulice Periferie. V tlumeném přísvitu z oblohy a třepetavém světle čadivého plamene rozeznával obrysy neutěšené, dvoupatrové budovy, v níž prožil celý život. V jednom rohu se od základů až do prvního patra táhla klikatá puklina, končící vlasovou prasklinou. Ta se časem jistě ještě protáhne nebo úplně pukne při příštím větším zemětřesení.

Před *Zemětřasem* a příchodem mlhy sloužil sirotčinec jako ubytovna dělníků z první pily v Seattlu. Rector předpokládal, že pokud si příští velké zemětřesení dá na čas, bude sirotčinec za nějakou dobu sloužit zase jinému účelu. Všechno se koneckonců využívalo podle toho, co bylo právě potřeba. Nikdo nic neboural ani nevyhazoval. Nikdo si nemohl dovolit plýtvat.

Povzdechl si. Vědomí mu na okamžik zakalil bledý oblak, který se vzápětí rozplynul.

Raději se ztratím, říkal si. Dřív než zjistí, co všechno jsem vzal.

Musel se přemáhat, aby se vůbec pohnul. Kladl jednu nohu před druhou a vzdaloval se těžkopádnými, pomalými kroky. „Tak sbohem,“ zamumlal bez ohlednutí. Mířil k okraji plochého břehu, kam nedosahoval příliv a nad nímž na skalních římsách a výběžcích, podél celého zálivu Puget, spali mořští ptáci, s hlavami zasunutými pod křídly.